

Smrt videč modrost nebeškega očeta, povrne se na Sedmograško in vzame mlado ženo iz vrste živočih.

A ker ni bila takój pokorna, rekel je Bog smrti: „Zapovedujem ti, da trideset let ne smeš stopiti pred moj prestol!“

Žalostna se je ločila smrt iz nebes in šla na zemljo. Dolgo se je potikala okolo. Naposled se je naselila v Valahiji, ki se razprostira ob velikej reki Dunavu. Na bregovih te reke je našla pobožnega puščavnika, ki se je baval z molitvijo in delom. Temu se je ponudila za pet let v službo, ker toliko časa še ni smela stopiti pred obličje nebeškega očeta.

Ker je bil puščavnik zelo pobožen in moder mož, ni se smrti slabo godilo pri njem. In ker je bilo tudi malo dela, pripovedoval jej je puščavnik dan na dan vsakovrstne lepe in svete stvari.

Po pretečenih petih letih, ravno poslednji dan, reče puščavnik smrti: „Najini opanki so raztrgani; idiva v Bukarešt na semenj, da si kupiva novih.“

Smrt se je pri teh besedah pobožnega puščavnika na tiho zasmijala, ker je vedela, da mora puščavnik družega dne umreti. Zato se jej je zdelo smešno, da si hoče starček kupiti nove opanke. Vender ne reče ničesar, in šla sta v Bukarešt na semenj.

Kadar se družega dne vračata iz Bukarešta domov, bilo je toliko ljudstva po ulicah, da ne moreta dalje. V sredi množice ljudstva pa sta se peljala dva prekrasno oblečena mlada gospoda. Prvi je bil okinčan z zlato krono in blestečim se orožjem, a drugi, na čegar lieu se je brala pobožnost, bil je oblečen v dolgo duhovsko obleko.

„Kdo sta ta dva?“ vprašal je puščavnik, in tisoč veselih glasov mu je odgovorilo: „To je naš knez in brat njegov, naš nadškof!“ A smrt je takój spoznala, da sta ta dva mlada moža dojenčka óne mlade vdove, katero je pred tridesetimi leti peljala v nebeško kraljestvo. V svetej ponižnosti je hvalila moč in milostivo skrb nebeškega očeta.

Prišla pa je tudi poslednja ura puščavnikovemu življenju. Naglo je osvobodila smrt dušo pobožnega starčka iz telesa in jo peljala s seboj v sveta nebesa. A Gospod vseh svetov je smrt zopet vzprejel s prijaznim licem med svoje nesmrtné služabnike.

H. Podkrajšek.

Volk in koza.

(Basen.)

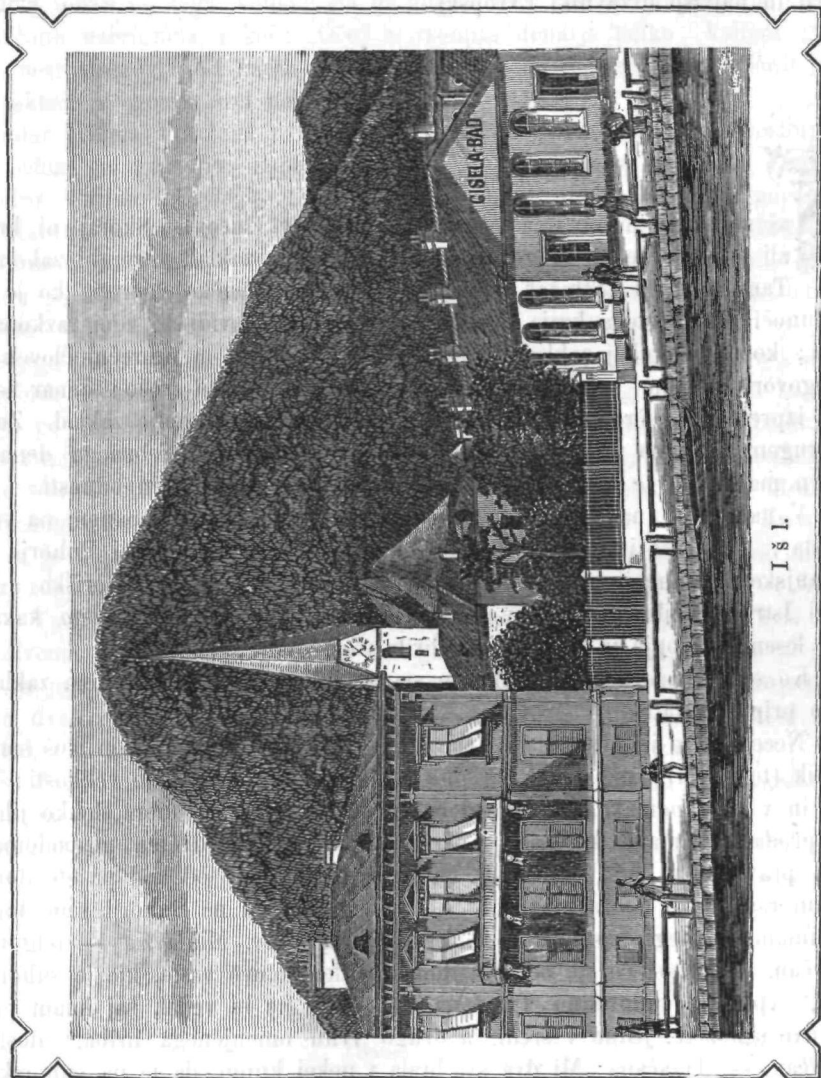
Zagrabi volk kozo, ki je ležala na kraji, ter odprè gobec, da jo zadavi. A koza ga jame prositi, rekoč, da je zdaj še mršava (suba); naj jo pusti do jeseni, in kadar se odebeli, naj pride po njo. Volk pristane na to, in jej reče: „Povej mi, kako ti je imé, da te pokličem po imeni, kadar pridem.“ — Ona mu reče: „Roguša vzpomládna.“ Volk otide, a koza ni nikdar več legla na kraj, nego vselej na sredo črede. Kadar pride volk, ne vidi je na ónem mestu, kjer jo je bil pustil, zatorej jo začne klicati: „O roguša vzpomládna na kraji!“ — Odzove se mu koza iz srede: „Ako sem bila vzpomladi neumna, modra sem zdaj jeseni, začni s kraja, a jaz sem tvoja vsakako.“

(Vrčević.)

I Š L.

Čitali ste, otroci ljubi, da je oče našega presvitlega cesarja, nadvojvoda Franc Karol, najrajše prebival v Išču, kder je bil znan malo ne vsacemu otroku. Ker se ime „Išl“ po večkrat čita v našem časopisji, zatorej ne bode odveč, ako vam „Vrtec“ poda podobo od tega v novejši dōbi jako slovečega kraja.

Išl je trg in sloveče kopališče na Gorenje Avstrijskem v Hausruškem okraji. Leži v središču tako zvanega „Salzkammerguta“ v jako prijaznej dolini. Posebnost tega kraja je sol. Išlske soline so znane po vsem našem cesarstvu. V Išlu je cesarski grad s prelepim perivojem, gledališče, krasna cerkev, mnogo prelepih poletnih stanovanj in umeteljno napravljenih vrtov. V poprejšnjih letih se je o tem denes tako slovečem kraji le kaj malega slišalo,

ker Išl je še le 1822. leta zaslóvel zaradi svoje solinske kopéli. Prijetna lega tega denes toliko slovečega kraja je primogla največ k temu, da se toliko število bolnih ljudi podaže tu sem iskat ljubega zdravja. V središči treh dolin oklepajo Išl visoke planine, ki so za okó najlepša panorama v Hausruškem okraji. Okolica se odlikuje s prelepimi in obširnimi nasadbami, lepimi vilami, spomeniki itd. Išl je najljubši kraj avstrijskega višjega plemstva. V nóvejšej dóbi je znamenito posebno to, da so se na tem kraji shajali v svoje razgovore cesarji in najvišji državniki Evropski.

— 6.

Zaklád.

(Narodna pripovedka.)

aš slovenski národ ima vse polno zakládov (šacov). Skoraj ni kraja ali sela, da se ne bi govorilo: Tu in tam je zaklád v zemlji zakopan. Tam na vrhu „Straže“ je videl nekdo „plavo lučko“ goreti, ko je šel o pólnoči mimo istega kraja. Na drugem mestu se vidi še zdaj razkopana grapa; kopali so tukaj zaklád in tudi prišli do njega, a nesrečni človek — izpregovorivši samó jedno besedico — zapravil si je vso srečo; denar se je takój izpremenil v črepinje. Treba je molčati, kadar se koplje zaklád. Zopet na drugem kraji so prišli do polnih bédnjev zlatega in srebrnega denarja, ali črn maček jih je čuval, da jih ni bilo mogoče vzdigniti in odnesti.

V našej vási na Suhorji pripoveduje se o zakladu, zakopanem na vrhu „Grada“. Takó se imenuje s hrastovjem obraščen hrib onkraj Suhorja na Notranjskem, ki mejí po jednej strani Kranjsko, po drugej Goriško a po tretjej Istro. Najbrže je bilo v starih časih na tem hribu zgrajeno kakšno večje leseno poslopje in od tod ima hrib svoje imé.

Ko sem bil še deček, slišal sem starega Tonjača o imenovanem zakladu ovako pripovedovati:

Necega dne je nesel stari Erjavčan v Trst na prodaj polhen koš samih murvik (to so pri nas jabolka izredno sladkega okusa, srednje velikosti; pečena in v vinu pomakana so res dober posladek. Ker so dobra, lahko jih je tudi prodati). Kmalu, ko pride v Trst, prodá jabolka dvema gospodoma v nekej prav velikej hiši. Gospoda ga vprašata: „Mož! od kod pa ste domá, ki vam rastó tako dobra jabolka?“ — „No, prav tám na Suhorji sem domá, kjer imamo jednega gospoda, v vélikem altariji pa sv. Miklavža“ — odgovori Erjavčan. — „Ohó! če ste od tam domá, potlej gotovo veste, kje je suhorski Grad,“ vprašata radovedno Tržáčana. — „Kaj ne bi vedel, saj imam prav tam dve senožeti: jedno v sredi, a drugo vrhu omenjenega hriba,“ dostavi Erjavčan. — Tržáčana: Mi dva sva brala v nekej knjigi, da je na suhorskem Gradu zaklád zakopan. Ali bi ne hoteli vi naju peljati na vrh rečenega hriba?“ povprašata Tržáčana. — „No dà! prav rad,“ odgovori Erjavčan.

Drugi dan se odpeljejo skupaj iz Trsta proti Suhorji. Dospevši do mlinarja „Bibica“ pod našo vasio, prav tam, kjer se Padež steka v Suhorco, pusté pri mlinarji voz s konji in Erjavčan gre z gospodoma pész gori preko „Marteževe“ senožeti in dalje po Strmci do vrhu Grada. Ko srečno priko-